

30.05.18

Helsenorge på sommerbluss

Jeg leser at ting blir dyrere, også på sykehusene.
Ting koster og vi gamle blir eldre.
Vi koster mer og lengre.
Landet har mistet troen på oss og blåser i et verdig liv; og køene av eldre blir lengre og lengre.
Stortings- og ministerlønninger og pensjoner høyere og høyere.
I en lang rekke står vi.
En landslang rekke fra sør til nordøst.
Vi med skavanker og lidelser.
Står liksom i en kø og håper at det landet som er kåret til ett av de beste å bo i, skal kunne hjelpe oss en smule.
Lindre smertektene i leddene. Få bukt med hjertekrampene og infarktene.
Bli tatt på alvor.
Vi føler oss unyttige og bortglemt mens pensjonene taper verdi år for år.
Kviser på samfunnets rumpe. Det er sånn vi føler oss!
Kviser på samfunnets rumpe!
Og snart kommer eldrebølgen – sier statspolitikkerne i kor – i år som fjor og tiår før det igjen.
Men; vi har en ny plan, sier de.
Og jeg tror de mener det. Mener at den vil virke.
Mange har trodd det før dem.
Men gresset gror mens mange, mange lider og venter – og noen dør.

Så sitter jeg her igjen. Blar i avis og hukommelse og synes jeg har det kjempefint. For to ganger har de stilt opp og reddet livet mitt. Disse legene med kunnskaper og ferdigheter i å sage og skjære. Disse blå- og grønnkledde med nål og tråd og alskens måleinstrumenter og slanger med luft. To ganger har jeg sett dagen på nytt. Åpnet øynene til lite smerte og mye morfin noen dager. Åpnet øynene til lys og håp. Og glede over å være i live.
Glede over å føle, se, høre og gå ved egen hjelp.
Glede over å få hjelp!

Men nå blir det sommer. De stenger litt her og litt der. Legger ned en fødeavdeling eller to. Sender folk på ferie og går på sparebluss. De fleste rehabiliteringssentrene lukker sine dører og tar kun i mot de som kan hjelpe seg selv. De som våkner etter trafikkulykker og koma og ikke kan hjelpe seg selv; nei de er det ikke tilbud til. De som trenger rehabilitering øyeblikkelig og med en gang for å arbeide seg tilbake til en verdig livssituasjon, nei de må bare ligge der. Kanskje på et sykehjem uten kvalifisert hjelp og treningsmuligheter. Helsevesenet sender dem inn i elendig hjelpeløshet ved ikke å hjelpe tidsnok.

Her finnes det ingen pardon.
Kan du ikke så vil vi heller ikke.

Så da må jeg jo spørre minister Høie, han som ikke liker å være så mye i media utenom når han kan slippe en godbit eller to:

- Skal Helsenorge virkelig være slik?
- Hvor lenge skal unnskyldningene fra statlige, kommunale og helse-øst-nord-vest-sør-regioner være regelen og ikke unntaket?
- Hvor lenge skal det gå før alle planene vi har hørt om, begynner å virke?
- Hvor lenge skal de helsefriske politikerne få sette i gang nye forsøk? Og nye forsøk
- Hva mener du med dette «New public management» som andre land forlater i tur og orden?
- Hvor lenge skal vanviddet vare?

Jeg tenker på min venn. Han som våknet etter to uker i koma og fikk en seng i ferieforlatt sykehjem uten altfor mye spesialhjelp. Her i Akershus et sted.

Ikke en tenkt person. Nei - et levende menneske med akutt hjelpebehov og som ble neste grønnsak på helsesystemets alter.

Det var ikke rehabiliteringssentra åpne til å hjelpe!

De var stengte for alle andre enn de som kunne hjelpe seg selv.

Så blir det vel en runde med trykdevesenet om hvem som skal betale for resten av livet hans.

Men hva synes ministeren og statssekretærene?

Følger de etter legeföreningen og fører sykehusene over til fylkene igjen.

Ja jeg bare undres.

Ole Kr. Fiksdal

leder Pensjonistpartiet i Akershus

